

Attachment 5. Questionnaire for Children	5.pielikums Bērnu aptaujas anketa
Interview Questions to the Students Participating in the Fermata Arts Foundation Cross-Cultural Events	Intervijas jautājumi skolniekiem, kas piedalās nodibinājuma “Fermata Arts” starpkultūru pasākumos
1. What is important about having civic ambitions?	1. Kas ir svarīgākais pilsonisku mērķu esamībā?
2. What is the role of your country in the equilibriums of the World?	2. Kāda ir Tavas valsts loma pasaulē?
3. How do student and teacher effect cultural development in their own family? In their own country? The World? In one's internal world? What role can events like concerts and exhibitions play in this?	3. Kā skolnieks un skolotājs var ietekmēt pozitīvu attieksmi pret kultūru viņa ģimenē? Valstī? Pasaulē? Cilvēka iekšējā pasaulē? Kāda loma var būt koncertiem un izstādēm?
4. How can we preserve peace through artistic activity and art?	4. Kā mēs ar mākslas un mākslinieciskas darbības palīdzību varam nosargāt mieru?
5. What is, or what do you think should rank as most important in the world of art? Depth of understanding? he nature of one's object? Virtuosity? Self-realization? Academic progress? Something else?	5. Kas ir vissvarīgākais mākslas pasaulē, vai kam būtu jābūt vissvarīgākajam? Vai izpratnes dziļumam? Vai objekta raksturam? Vai virtuozitātei? Vai pašizpaušmei? Vai zināšanu izaugsmei? Vai kam citam?
6. Does social truth in art derive from isolating oneself from, or immersing oneself in, society? How would you isolate or immerse yourself?	6. Vai sociālā realitāte mākslā rodas personai izolējoties vai pretēji – integrējoties sabiedrībā? Kā Tu sevi izolētu vai integrētu sabiedrībā?
7. Is it important to follow to professional conventions in art?	7. Vai ir svarīgi ievērot profesionālās paražas mākslā?
Attachment 8. Wassily Kandinsky	8.pielikums Vasīlijs Kandinskis
Every work of art is a child of its time, frequently it is also a	“Katrs mākslas darbs ir sava laika bērns un bieži tas ir arī mūsu

mother of our feelings. Thus, every cultural period creates its own art which cannot be repeated. An attempt to breathe new life into artistic principles of the past can at best evoke artistic works similar to a stillborn baby. We can neither feel as antique Greeks did, nor live with their inner life. For example, efforts to employ Greek principles in plastic art can create only forms resembling the Greek ones - but the work itself will remain soulless for all time."

(Wassily Kandinsky, On the Spiritual in Art, Moscow 1992, Page 10,)

sajūtu māte. Līdz ar to katrs kultūras periods rada pats savu mākslu, ko nevar atkārtot. Mēģinājums izmantot pagātnes mākslinieciskos principus vislabākajā gadījumā var radīt mākslas darbus, kas līdzīgi nedzīvi dzimušam bērnam. Mums nevar būt tādas sajūtas kā antīkajiem grieķiem un mums nevar būt tāda iekšējā dzīve kā viņiem. Piemēram, mēģinājumi izmantot grieķu principus tēlniecībā var radīt tikai grieķu formām līdzīgas formas, bet darbam nekad nebūs dvēseles". (Vasīlijs Kandinskis, Par garīgo mākslā, Maskava 1992, 10 lapa)

POEMS FOR CHILDREN'S DRAWINGS

Dzejoļi bērnu zīmējumiem

Niks Džeikobsons

by Nick Jacobson

<p>Как мир нестроен в колыбели Мы только научившись лицезреть его Хотим поправить</p>	<p>How imperfect is the world in the cradle Just having learned to see it, we attempt To fix it.</p>	<p>Kad esam šūpulī, pasaule šķiet tik nepareiza Un, tikko iepazītu, Mēģinām to izlabot.</p>
<p>Как мир нам дарит незабудки Он кормит, и насыщает нас Прекрасным</p>	<p>How many forget-me-nots does the world give us It feeds and satiates us With beauty</p>	<p>Sniedzot neizmirstulītes, Pasaule mūs baro un piepilda ar Skaisto</p>
<p>Как мир так хрупок в лоне нашем Чуть тронешь, и вот тут Приходят он,она</p>	<p>How fragile is the world in our embrace Just touch it, and at once He comes, or she.</p>	<p>Pasaule ir trausla mūsu skavās, Tik pieskaries – un jau ir klāt Viņš vai viņa.</p>
<p>Прекрасность девы , глаза восплomинились Но тут ,вдруг дробью разлетелась весть Она была и умерла</p>	<p>The beauty of a maid inflames all eyes, But suddenly the news flies out like grapeshot She has been and she died</p>	<p>Līgavas daiļums liek mirdzēt acīm, Tad pēkšņa vēsts kā lode – Viņa bija un nomira.</p>
<p>Тих вечер, ветерок коснулся ее волос А голубок воркует, спишь ты прекрасная девица? “Да я заснула”, так ответила она.</p>	<p>The night is quite, the breeze has touched her hair A dove is cooing, are you asleep, lovely maid? “Yes, I have fallen asleep”, she answered</p>	<p>Ir vakars kluss un vējš žūžo viņas matos, Un dūjas balss – vai guli, līgaviņ? “Jā, esmu aizmigusi”, tā atbild viņa.</p>

	“The House of the Future” Tsvetelina Vasileva Vasileva 13 years, 6th grade, Sofia, Bulgaria	“Nākotnes māja” Tsvetelina Vasileva 13 gadi, 6.klase, Sofija, Bulgārija
<p>Глаза мои, мне расскажите о той моей мечте Глаза мои , мне дайте песню, я вижу все, да я хочу Полета в поднебесье, куда стремглав я унесусь И буду там одна ,навек любимой, глаза мои, мне расскажите где буду я</p> <p>Но трогает ли лира мир земной Нет нас не видно и не слышно Нет нас пугает твердость глыбы Которая так заковала лиру и продает, все продает, так кто ж будет вечен</p> <p>Но град, и будет ли там град Ведь он причина всех несчастий Ведь он манил и звал людей к себе Иль для любви, иль для побед, все наспех, скоро, быстро, строго и непостижимо</p> <p>Но колосс должен быть убит Там чрево дьявола и все кипит Там вызов жизни и гибель бытия</p>	<p>My eyes, tell me of that dream of mine My eyes, give me a song, I can see everything, but I want To fly sky-high, where I shall be carried headlong And there I'll be alone, forever beloved, my eyes, tell me where I am</p> <p>But does a lyre touch the earthly world No, we are neither seen nor heard No, we are frightened by the hardness of the block Which has thus bound the lyre, and sells, sells everything, so who's going to last forever</p> <p>But city, and whether it will city there For it's the cause of all misfortunes It beckoned, and invoked people to itself For love or victories, all this in haste, and quickly, promptly, strictly and incomprehensibly</p> <p>But the colossus should be killed There is the devil's womb and all is boiling There is life's challenge and the death of</p>	<p>Manas acis, pastāstiet man par to manu sapni Manas acis, dodiet man dziesmu, es visu redzu, un es gribu Lidojumu augstu debesīs, kur es Aiztraukšos Un tur es būšu viena, vienmēr mīlēta, mans acis, pastāstiet, kur esmu es</p> <p>Bet vai lira pieskaras ikdienas pasaulei Nē, mūs nevar redzēt un dzirdēt Nē, mūs biedē blāķa stiprums, Kas ir saslēdzis liru un pārdod, Visu pārdod, bet kurš gan būs mūžīgs</p> <p>Bet pilsēta, vai tur būs pilsēta Jo tā ir visu nelaimju iemesls Jo tā sauca un vilināja ļaudis pie sevis Lai gūtu mīlu, vai uzvaru, visi steigšus, drīz, uzreiz, stingri, nelokāmi</p> <p>Bet koloss ir jānogalina Tur velna šūpulis un viss vārās Tur dzīves pārbaudījums un esamības bojāeja Un pēc tam svilpiens un stepe, sēras un</p>

<p>А после свист и степь, бурьян и пострижение в тот монастырь, которого уж нет, тюрьма сейчас</p> <p>Но должен быть же дом На этой маленькой Земле, который пролетая На этой маленькой Земле вдруг остановку сделает Зачем?, что вспомнить свист и степь, бурьян, да надо-ль ли это, загадка для людей где жить</p>	<p>being And after that the whistling and the steppe, the weeds, and tonsure at the monastery, which is no more, it is a prison now</p> <p>But there ought to be a home On this small earth, which while flying Why? What is to recall, the whistling and the steppe, weeds, is it needed, a mystery to people where can one live</p>	<p>lestāšanās tajā klosterī, kura vairs nav, tas tagad cietums</p> <p>Bet šeit vajadzēja būt mājai Uz šīs mazās zemes, šobrīd lidojošas Kāpēc? Lai atcerētos svilpienu un stepi, sēras, vai tas ir vajadzīgs, mīkla cilvēkiem, kur dzīvot</p>
	<p>"A House of Bulgarian Renaissance" Shenol Iumerov 15 years old, Sofia, Bulgaria</p>	<p>"Bulgāru renesanses māja" Šenols Iumerovs 15 gadi, Sofija, Bulgārija</p>
<p>Постигнуть свет, и тень и дав покой страстям Идешь ты в мир иной, где нет тех криков кукол счастья Весь ты в покое, можно и о том подумать Что настигло, иль настигнуть хочет в дремоте жизни беготни мир наш</p> <p>Намаявшись ты ищешь берег иль родник чтобы испытать ту сладость речи С которую душа невидимого коснется</p>	<p>To comprehend the light and shadow and granting peace to passions You go to another world, where there is no screaming by dolls of happiness You are all at peace, can also think of that Which has caught up with you, or wants to catch our world among its dream of life or bustle</p> <p>Exhausted, you look out for shore, or for a spring to drink sweet speech</p>	<p>Izprast gaismu un ēnu, un atmetot Kaislības Tu ej uz citu pasauli, kur nav to Laimes leļļu kļiedzienu Tu esi mierīgs, var arī Padomāt Par to, kas pienācis, vai ko grib sasniegt mūsu pasaule, snažot skrējienā</p> <p>Pārguris, Tu meklē krastu vai avotu, lai veldzētos ar runas saldimi,</p>

<p>и глаз увидет то обилье жизни Которую так хочет и ковбой, и пахарь, и похититель жизней, что ходит вечно под клинком во фраке Но мир велик и страсть по дому каждому дана, но может ли иметь на то причины, кто носит маску на лице</p> <p>Вот блюз решает, где приз ты сможешь получить, и сладостный мотив тебе чуть дарит Но вот идет навстречу "пинк" он мается, себя не понимает и хочет это подарить тебе Но гимн далеких предков наших вдруг слышется вдали, у ореол знамен вот заревом нас манит И так средь буйства "маленьких" страстей стоит прижавшись к стенке дома человек, но толь опора? или защита?</p>	<p>With which the soul touches the invisible and the eye can see abundant life Which is so wanted by the cowboy, and the farmer, and the thief of lives, the one who goes forever under a blade and in a tailcoat But still the world is great and to each life a passion for a home is given, but could a masked one still have cause for it</p> <p>Here the blues decides where you can get a prize, and it gives you a little of the sweet tune But here a "pink" goes towards you, he is flustered,, does not understand himself and wants to give that to you But the anthem of our remote ancestors is heard suddenly from afar, here is the halo of the banners beckoning us with its glow And so amid the violence of the "small" passions a human being stands, pressed to the wall of the house, but is that a support? Or a protection?</p>	<p>Ar kuru dvēsele neredzami pieskarsies Un acs ieraudzīs dzīves pārbagātību Kuru tik ļoti grib gan kovbojs, gan arājs, gan dzīvību laupītājs, kas vienmēr ir zem zobena, frakā Bet pasaule ir liela un ilgas pēc mājām ir katram, bet vai maskotajam var būt iemesls</p> <p>Lūk, blūzs izlemj, kur Tu vari iegūt balvu, Un melodiju tīkamai Tev Iedāvā Bet te Tev pretim nāk "pinks", viņš cieš, Sevi nesaprot un grib to uzdāvināt Tev Bet pēkšņi, mūsu tālo senču himna Ir dzirdama tālumā, pie karogu ērgļiem lūk ar ausmu mūs vilina Un tā, starp "mazo" trakulību Kaislībām stāv pie mājas sienas Piespiedies cilvēks, bet vai tas ir atbalsts? Vai tomēr aizsardzība?</p>
	<p>"The House of the Future", Eleonora Ivanova Stoimenova 13 years, 5th grade, Sofia, Bulgaria</p>	<p>"Nākotnes māja", Eleonora Ivanova 13 gadi, 5.klase, Sofija, Bulgārija</p>
<p>Камзол, но где комзол на нем</p>	<p>Camisole, but where is the camisole on</p>	<p>Kamzolis, kur viņam ir kamzolis</p>

<p>Нет и в том маленьком движеньи что видим мы Он вниз летит, но как же вниз Ведь все ступеньки наверху, а он сорвался вниз</p> <p>Так мы несемся с удочкой за счастьем За рыбкой вроде б золотой Ну вот контракт готов, а море вдруг затихло Но вот антракт и все выходят на исповедь ,но кто сейчас служитель наш</p>	<p>him No, even in that small movement what do we see He is hurtling down, but where is down With all the stairs above him, he has still crashed down So we are rushing on with our fishing rod in search of happiness After a fish that seems a gold one But now the contract is ready, and suddenly the sea is quiet But now it is the intermission, and everyone goes out to confession, but who is our minister now</p>	<p>Nē, pat tajā mazajā kustībā, ko Redzam mēs Viņš lido lejup, bet kā gan lejup Jo visi pakāpieni ir augšpus, bet viņš Ir novēlies lejā</p> <p>Tā mēs traucamies ar makšķeri pēc laimes Pēc it kā zelta zivtiņas Bet nu ir gatavs līgums, un jūra piepeši Aklusā Bet nu ir starpbrīdis un ikviens dodas Uz grēksūdzi, bet kurš gan tagad ir mūsu mācītājs</p>
<p>Приняв страдания и похитив ручку с золотым пером Но как она все страхи капитала и песни о любви соединит в одно Но как она разруху крепостной стены воздвигнет в постамент И кто там будет наверху стоять,да но вот подписан и контракт в силу, но кто работники и есть ли надзиратель.</p>	<p>Accepting suffering and having purloined abducting a gold-tipped pen But how will she join in one all fears of capital and all the songs of love But how will she raise the ruins of the fortress wall to set it up as pedestal And who will stand up there, yes but here the contract is signed and is in force, but who are the employees and is there a supervisor.</p>	<p>Uzņemoties ciešanas un nolaupot rakstāmkātu ar zelta spalvu Bet kā gan viņa visas kapitāla bailes un mīlas dziesmas apvienos Bet kā gan viņa cietokšņa sienas drupas pārvērtīs pjeDESTālā Un kurš gan stāvēs augšā, jā, bet līgums ir parakstīts un tas ir spēkā, bet kuri ir strādnieki, un kurš – uzraudzītājs</p>
<p>Борьба и смута что несет любое начинанье Но где же новый дом,ступенки те же</p>	<p>The fighting and unrest that any undertaking brings But where is the new house, the steps are</p>	<p>Cīņa un jukas, ko atnes ikviens Sākums Bet kur gan ir jaunā māja, pakāpieni ir tie paši Bet iekšā kustība, cilvēks baltā kambarī</p>

<p>А внутри движенье, человек в каморке белой Но если все перевернуть то выход есть наружу, по тем самым стареньким ступенькам</p>	<p>all the same But there is movement inside, a man in a white closet But when you turn it inside out, then there it is, the exit, along those same old steps</p>	<p>Bet ja visu apgriezti otrādi, tad ir izeja ārā pa tiem pašiem vecajiem pakāpieniem</p>
	<p>"The House of the Future", Oliver Valentinov Venkov, Grade 2- b, 9 years, Sofia, Bulgaria</p>	<p>"Nākotnes māja" Olivers Valentinovs Venkovs, 2. b klase, 9 gadi, Sofija, Bulgārija</p>
<p>Когда мы носим все с собой Когда мы ходим по пятам друг за другом Когда мы думаем что все уже познали Тогда приходит тот мотив извечный Он близок к истязанию души А что я сделал, где я был и думал ли о чем</p> <p>И вот постигнув те прыжки на месте На лоно гор стремишься ты ,там хочешь побывать Но станешь ты все меньше, меньше и совсем там пропадешь Величие тех глыб земных, оно хранит лишь вечность и покой</p>	<p>When we are carrying it all with us When we are walking on each other's the heels When we are thinking that we know it all already Then comes that timeless theme It is approaching to torturing the soul And what it is I've done and where have I been and was I thinking then of anything at all</p> <p>And now, having learned this jumping on the spot You strive towards the mountain heartland, that is where you want to be But you will then get smaller and smaller and you will just get lost there The greatness of those earthly blocks, it</p>	<p>Kad mēs nesam sev visu līdzi Kad mēs ejam cits citam pa pēdām Kad mēs domājam, ka visu jau zinām Tad atnāk tas mūžīgais motīvs Tas ir tuvs dvēseles mokām Ko esmu paveicis, kur esmu bijis un vai esmu par ko domājis</p> <p>Un tagad, protot lēkāt uz vietas Uz kalna centru tiecies Tu, tur gribi nokļūt Bet kļūsi mazāks, aizvien mazāks, Pavisam tur pazudīsi To zemes blāķu diženums, tas uzglabā tikai</p>

<p>Но ты постиг все это уж давно, и от всего отрекся И вот тогда свой строишь дом, но сможешь ли осилить се</p> <p>Но мелькнули дети, как отрывок из кино И каждый тянет ручки, но ты забор в момент воздвиг Но видишь что ограда вдруг расступилась И дом вдруг вырос небольшой, он связан с небом, а с землей? Да на земле площадка для посадки пришельцев мирозданий А где же люди? Где они и как тот дом?А где же дети ..?</p>	<p>stores only eternity and peace But you have grasped all that long since, and have renounced it all And then you're building your house, but can you overpower yourself</p> <p>But here's a glimpse of children, like an excerpt from a movie And everyone pulls handles, but you have built an instant fence But now you see that the fence has parted suddenly And that the house has suddenly grown a little, it is connected with the sky, but what about the earth? The earth is now a ground for visiting aliens landing And where are the people? Where are they and what about that house? And where are the children ..?</p>	<p>mūžību un mieru Bet Tu jau sen visu zini, un no visa esi atteicies Un tad Tu cel savu māju, bet vai Tu visu spēsi</p> <p>Bet pazibēja bērni, kā filmas fragments Un katrs stiepj rociņas, bet Tu esi uzcēlis žogu Bet redzi, ka šķērslis pēķšņi pazūd Un māja piepeši izaug neliela, tā saistīta ar debesīm, bet kas noticis ar zemi? Taču uz zemes ir nosēšanās laukums Atnācējiem radīts Bet kur tad cilvēki? Kur viņi un kā tad māja...? Un kur tad bērni...?</p>
	<p>"Fallout", Alexander Klekovkin, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>"Nokrišņi" Aleksandrs Klekovkins, Harkova, Ukraina</p>
<p>Истории человечества нет конца ибо борьба за выживание-это война, а война не меняется....</p>	<p>The history of humanity is no end because the struggle for survival is a war a war that does not change</p>	<p>Cilvēces vēsturei nav gala Un cīņa par izdzīvošanu - tas ir karš, Bet karš nemainās...</p>

<p>Война дело легкое: "Или грудь в крестах, или голова в кустах" И.В. Сталин</p>	<p>The war is easy: "Either the chest decorated, or the head perforated" I.V. Stalin</p>	<p>Karš ir viegla lieta: "Vai krūtis ordeņos, vai galva krūmos"¹ I.V.Staljšins</p>
<p>Орел летая высоко Увидел журавля несущего младенца "Ну пощади" промолвил "и народившийся не мой" "Нет" Тут отблеск молнии в воде увидел тот журавль И гром раздался в поднебесье и вверх журавль взглянул Нет орла Но тут птенец орла уж поджидал его Вот солнца луч сверкнул и стая птиц расстроила птенца мотивы Надолго ли?</p>	<p>An eagle flying high Perceived a crane carrying a baby "Oh Mercy" he said "this is a newly-born, not mine" "No." Then the crane saw lightning flashes in the water And heard the thunder in the sky and looking up Saw no eagle But there was the eagle's chick awaiting him But then a ray of sunshine appeared and a flock of birds disrupted the eagle chick's intentions For how long?</p>	<p>Ērglis augstu lidojot Ieraudzīja dzēvi nesot zīdaini "Nu pažēlo" viņa bilda "un Jaundzimušais nav mans" "Nē" Te zibens atspīdumu ūdenī ieraudzīja dzērve Un pērkons nogranda padebesī un augšup Dzērve palūkojās Nav ērgļa Bet te ērgļa putnēns jau viņu gaidīja Lūk saules stars iemirdzējās un putnu kāsis iztraucēja putnēna nolūkus Vai uz ilgu laiku?</p>
<p>Комзол летая высоко, забыл моливы стих И стал слагать на свой манер ,текст жертвам для побед Но памятник разрушил он себе еще в начале штурма Да ,Зимний пал,но тут же</p>	<p>The camisole was flying high, forgot a prayer verse And started to compose it anew, in his own way, as text for victory victims But he destroyed the monument himself, at the attack's beginning The Winter Palace fell, but there</p>	<p>Kamzolis augstu lidojot, aizmirsta lūgšanas vārdus Un sāka tos sacerēt pats, tekstu upuriem uzvarām Bet pieminēkli sev viņš iznīcināja vēl trieciena sākumā Jā, Ziemas pils krita, bet te taču Viņš sevi apglabāja</p>

<p>Он также схоронил себя Когда набата звуки стихли</p>	<p>He also buried himself When tocsin sounds subsided</p>	<p>Kad trauksmes skaņas noklusa</p>
	<p>“Through the Looking-Glass”, Alena Morozova, Grade 10-a, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>“Aizspogulija” Alena Morozova, 10.a klase, Harkova, Ukraina</p>
<p>Цвет и причастие увидели друг -друга Когда внезапно встретились на ринге Настала тишина и вдруг увидели они Себя в том мире, которое Земным зывается</p> <p>И каждый тихо что-то прошептал И каждый тихо поглядел вокруг О , что случилось? Кто кругом ? Мы смело в"</p> <p>И вдруг стал меркнуть свет Казалось бы тут крики, Но нет осталось тихо все кругом Все погрузилось в тайны темноты Так начался тот новый мир В погромах черноты и тишина И молчаливости души, которая съедалась шагом в новый путь, что там нас ожидает И будет ли звезда у нас в пути, иль будет вырезана на теле нашем в конце пути</p>	<p>Communion and color saw each other When unexpectedly they met each other in the ring Then there was silence, and they saw themselves All of a sudden in a world which is called Terrestrial</p> <p>And each one quietly whispered something And each one looked around quietly O. What happened? Who is around? We shall boldly"</p> <p>And suddenly the light began to fade And it would seem there would be cries But no, the quiet persisted all around All was immersed in the mysteries of darkness Thus started that new world In pogroms of the Black and Silence And silence of the soul, eaten up by steps on a new road, what is there awaiting us</p>	<p>Krāsa un oblāta ieraudzīja viena otru Kad negaidīti satikās tās ringā Iestājās klusums un piepeši ieraudzīja tās Sevi, Šajā pasaulē, ko sauc par Zemi</p> <p>Un katra kaut ko klusi nočukstēja Un katra klusi paraudzījās apkārt O,.....kas noticis? Kas ir apkārt? Mēs droši</p> <p>Un piepeši gaisma sāka bālēt Likās it kā šeit būs kļiedzieni Bet nē palika viss kluss visapkārt Viss iegrima tumsas noslēpumos Tā sākās tā jauna pasaule Melnuma dārdoņā un Klusumā Un dvēseles klusēšanā, kuru apēda soļi Uz jaunā ceļa, kas mūs tur sagaida</p>

<p>Погром той части света настал. Неся себя в могилы, мы вмиг, в момент прожили жизнь с рожденья и погр..... Но чистоту и зеркало воды которая забрала все в себя, остлась на земле в той вечности мечтающей души. Когда набата звуки стихли</p>	<p>And will there be a star to lead us on our path, or will it just be cut on our body at the end The pogrom had arrived to that part of the world. Carrying ourselves to graves, we momentarily, in an instant, lived through our whole life birth to burial..... But our purity and the mirror of water that gathered it all in itself, were left on the ground in the eternity of the dreaming soul. When tocsin sounds subsided</p>	<p>Un vai mums ceļā būs zvaigzne, vai būs izgriezta uz mūsu ķermeņa ceļa beigās Ir sācies tās pasaules daļas grautiņš Nesot sevi uz kapiem, mēs mirklī, momentā nodzīvojām dzīvi no dzimšanas līdz apbedīšanai.... Bet skaidrību un ūdens spoguļi kas sevī visu paņēmis, palika uz zemes tajā sapņojošās dvēseles mūžībā. Kad trauksmes skaņas noklusa</p>
	<p>“Bouquet of Styles”, Dasha Kaydalova Grade 11-a, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>“Stilu mozaīka”, Daša Kaidalova 11. a klase, Harkova, Ukraina</p>
<p>Мы в вечной и всегда в гармонии Гармония, страницы писем и вот рассказ Но дверь одна, Заходим Но снаружи тот простор Который не покинуть в жизни этой Но что же тянет нас домой В тот мир который Так и не остался нам понятным Всегда чужие в мире этом</p>	<p>We always and forever are in harmony Harmony, pages of letters and this story But the door is alone We enter But that scope is outside Which is not to be abandoned in this life But what it is that pulls us back Into a world that Could never have remained understood But us, forever alien in this world The table and the chair, the unimportance</p>	<p>Mēs esam vienmēr un mūžīgi harmonijā Harmonija, vēstuļu lapas un lūk Stāsts Bet durvis ir vienas Ieejam Bet ārpusē te ir plašums Kuru šajā dzīvē nepamest Bet kas gan velk mūs uz mājām Uz to pasauli kura Tā arī nav kļuvusi saprotama Vienmēr esam sveši šajā pasaulē</p>

<p>И стол, и стул, неважность этажерки, картины на стене Меняем их мы часто, теряя близость к тем вещам Которые когда-то были нам близки И место занимали по нашему велению И нам покой несли, тем самым сохраняли нас Ну и терпели наши страсти В свидетелях им часто приходилось быть, в любви к нам И лишь букет цветов меняя Мы каждый день впускали в дом наш красоту И так мы понимали вечность красоты</p> <p>Но вот набравши силу чудотворец стал размышлять О тонкостях воздействия на человека Ландшафта И о!, ему та близость наша к созерцанию стала непонятна Ведь человек глобоко погружен в преображение себя Через шум Шум от машины, от станка, от двигателя самолета Тут и пришла идея, что можно и ланшафт Менять</p>	<p>of the bookshelf, the pictures on the wall We often change them, and lose the closeness to those things Which once were close to us And took their place according to our command And brought us rest, thus keeping us secure While tolerating our passions They often had to witness for us, love us And just by changing a bouquet of flowers We let new beauty into our house every day And thus we understood the eternal beauty But then, gaining strength, the miracle worker started thinking On intricacies of human exposure To landscape And oh, that proximity to our contemplation was not clear any more For, after all, one is immersed so deeply in self-transformation Through noise Noise from the cars, from bench tools, from aircraft engines Then came the idea that one can change the landscape itself Change landscape beauty Which varied only by command</p>	<p>Gan galds, gan krēsls, grāmatplaukta nesvarīgums, gleznas uz sienām Mainam tās mēs bieži, zaudējot tuvumu tām lietām Kas kādreiz bija mums tuvas Un vietu aizņēma pēc mūsu gribas Un sniedza mums mieru, tā mūs saglabājot Un arī pacieta mūsu kaislības Liecīnecēm bieži nācās būt, mīlestība pret mums Un tikai mainot ziedus vāzē Mēs katru dienu ielaidām mūsu mājā Skaisto Un tā mēs sapratām dailes mūžīgumu Bet nu uzkrājis spēkus brīnumdaris sāka prātot Par sarežģīto cilvēka ietekmi Uz ainavu Un ak!, viņam kļuva nesaprotama mūsu tuvība jaunradei Jo cilvēks ir dziļi iegrimis Sevis pārveidošanā Caur troksni Troksnis no mašīnas, no darbgalda, no lidmašīnas dzinēja Te arī radās ideja, ka cilvēks var arī Ainavu mainīt Ainavas skaistumu Kurš mainīsies tikai pēc pavēles</p>
--	---	--

<p>Ландшафта красоту, Который изменялся лишь по велению И сильно подчинялся И отражал чудесные моменты поднебесья Которые и были спущены на землю богами и полубогами То сильно отражал он Наготу Земли, то одевал во все одежды разных стилей И также он давал нам созерцать себя Иль в наказанье Или покаянье, Иль просто мимо проходя, враздумье Ведь то изящное вращение земли вокруг солнца И вспышки этого светила, творили неповторимые рисунки. И что же оказалось Ребенок тянется коснуться рукой Коснутся акварели полотна Чтоб нам поведать свой рассказ, Но будет ли услышан он</p>	<p>And would obey Reflecting marvelous instants of the skies Which were brought down to earth by gods and demigods Now it would strongly reflect the Nakedness of Earth, now dressed it in all different styles of clothes And it would also give itself to our contemplation For punishment Or for repentance Or simply walking by in contemplation For all that elegant rotation of the earth around the sun And flashes of that luminary, created inimitable images. So what was then revealed A child reaches out to touch Touch watercolor paintings To tell us all its tale But will the tale be heard</p>	<p>Un pakļausies Atspoguļojot brīnišķīgos padebešu skatus Kuri bija nolaisti uz zemes Pēc dievu un pusdievu gribas Tas ļoti atspoguļoja Zemes Kailumu, tagad tērptu visos dažādajos apģērbu stilos Un tas ļāva mums sevi radīt Vai par sodu Vai pazemībai Vai vienkārši garāmejot pārdomās Jo tā graciozā zemes griešanās Ap sauli Un tās gaismas uzliesmojumi radīja neatkārtojamus zīmējumus. Un kas izradījās Bērns sniedzās pieskārties ar roku Pieskarties akvareļa zīmējumiem Lai mums pastāstītu savu stāstu, Bet vai viņu sadzirdēs</p>
	<p>“The Situational Plan of the School Comfy for Studying”, Anna Yeryomenko, Grade 11, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>„Mācībām ērtas skolas plāns”, Anna Jerjomenko, 11.klase, Harkova, Ukraina</p>
<p>Корабль плывая по морю океану Неся в себе и жертвы и товар</p>	<p>A ship while sailing on the ocean sea Carrying the sacrificial victims and the</p>	<p>Kuģim ejot pasaules jūrās Nesot gan upurus, gan precesⁱⁱ</p>

<p>Но мог создать себе дорогу-путь Которая была бы в том контексте Который нас приводит лишь к победам Который и стоит вне всяких ситуаций на дороге</p>	<p>goods Could not create a roadway for itself Which would be in the context Which leads us only to victories And is beyond all situations on the road</p>	<p>Nevarēja sev radīt ceļu Kas būtu tajā kontekstā Kas mūs ved tikai pie uzvarām Kas atrodas ārpus visām situācijām uz ceļa</p>
<p>Корабль! Но школа тот же ведь корабль Она и в шторм и вне погоду лавировать должна Она в покой дает нам песни, хороводы Она намного впереди должна быть Красок и убранств тех государств Которые спасти должна</p>	<p>A ship! A school – for is it not a ship? It and weather out storm and outmaneuver all weather It gives us songs and dances when in peace It must be far ahead Of all the colors and the pomp of those states Which it must save</p>	<p>Kuģis! Bet skola arī ir kuģis Tai gan vētrā, gan nelaikā ir Jāizmanevrē Tā sniedz mums dziesmas, rotaļas kad mierīga Tai ir jābūt tālu priekšā To valstu krāsām un krāšņumiem Kuras tai jāizglābj</p>
<p>Школа. Вот наша смелая картина на стене Она должна запечатлеть любовь к стране Она готова всем художникам себя отдать Для тех рассказов и набросков на стене Должна, готова. Но во имя и чего А также и зачем все это надо Картина. Да стиль в ней изложенья разный Но лишь мгновение она запечтлевает Которое иль драматично, иль в любви Нас выстрелом ли достигает</p>	<p>School. Here's our bold pattern on the wall It must imprint the love of country It's ready to give itself to all the artists For stories and for sketches on the wall It must, it's ready. But in the name of what And why and wherefore is all this needed The night then beckons into remote parts of paradise, with you and only with you A ship, a school, a picture How much through them we see in our world Oh yes, but only in the world And the situation which is in them</p>	<p>Skola. Lūk mūsu drosmīgā glezna uz sienas Tai jāpauž mīlestība pret valsti Tā ir gatava sevi visiem māksliniekiem atdot Tiem stāstiem un skicēm uz sienas Vajag, gatava. Bet kā vārdā un kam Un arī kāpēc tas viss ir vajadzīgs Nakts iemāj attālās paradīzes daļās, ar tevi un tikai ar tevi Kuģis, skola, glezna Cik daudz caur tām mēs redzam mūsu pasaulē Un situācija, kura ir tajās Var dot mums atbalstu Vai iemērkt mūs melos Zīmējums. Stils ir dažāds tā</p>

<p>Иль клонит в сон, стихает гнет, удушье дня И ночь нас манит в дали рая, с тобой и только лишь одной Корабль, школа и картина Как много видим в мире мы чрез них Да но только в мире И ситуация какая в них Она нам создает комфорт Иль нас купает в лжи</p>	<p>Can give us comfort Or can soak us in lies. A painting. The style varies in its presentation But only a moment can it fix Which either is dramatic, or in love It reaches us as with a shot Or lulls us, makes us sleepy, quells the pressure of stifling day</p>	<p>attēlojumā Taču tikai brīdi tā iemūžina Kurš vai dramatiski, vai mīlot Mūs šāvienā sasniedz Vai ieaijā mūs, iemidzina, aizdzen dienas smacīgumu</p>
	<p>City of the Future” Aleksey Demchenko, Grade 10-a, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>“Nākotnes pilsēta” Aleksejs Demčenko, 10. a klase, Harova, Ukraina</p>
<p>Город будущего стал экологическим. Города стали строится на огромных, твердых,толстых деревьях. Вэтом городе будет всего один дом, но он очень огромный. Вся энергия стала работать не на АЭС,а на хлорофиле. Самым быстрым транспортом стал дирижабль,который стал разгонять огромную скорость. Также энергия стала вырабатыватся на солнечных батареях. Это дерево символизирует не только идею но и семей начал семью то, что в мире все гармонично.</p> <p>Был шар земной, и лихо войны все катились нему</p>	<p>The City of the Future became environmental. Cities came to be built on huge, solid, thick trees. In this city there will be only one house, but a huge one. The energy was not produced at nuclear power plants, but by chlorophyll. The fastest transportation means was now an airship, which could develop an immense speed. Also, energy has come to generated in solar batteries. This tree symbolizes not only the idea of a family but also that everything in the world is in harmony.</p> <p>A globe, and dashing wars all rolled on it. The populace had almost no thought</p>	<p>Nākotnes pilsēta ir kļuvusi ekoloģiska. Pilsētas sāktas celt uz milzīgiem, cietiem, resniem kokiem. Šajā pilsetā būs tikai viena māja, bet tā būs ļoti milzīga. Visa enerģija tiek rasta nevis no AES, bet no hlorofila. Par ātrāko transportu ir kļuvis dirižablis, kurš nu spēj attīstīt milzīgu ātrumu. Tapat enrgiju sākuši iegūt ar saules baterijām. Šis koks simbolizē ne tikai ģimenes ideju, bet arī, ka pasaulē viss ir harmonisks.</p> <p>Bija zemeslode, un sparīgi visi kari ripoja pa to Un iedzīvotāji pat gandrīz nedomāja</p>

<p>И неселение почти что не касалось и мыслей, чтобы их остановить Гремели бури и кидались мы в объятья тем победителям которые спасли Наш берег счастья, от стихий,набегов братьев по крови и прихожан из стана</p> <p>Мы все ухаживали в меру за корнеплодами земли и солнца видели успехи Когда созрел нам урожай, а этот клад мы в склады пищи и вот здоровы круглый год Питанье есть и бури тоже, но тот товар что нужен нам, который мы все производим Он стал нам так и дорог, и любим, необходим, и нас тихонько провожает в путь к тем предкам нашим Но почему? Мы также любим все его. И почему он выбрал нас, чрез круговорот что на земле? А он жестокость набитая, все тверже и практичней становясь и знания емы все помогают Увидеть нас, нет не среди друзей а падших вниз, затем и погребенных И облик набирая человека, питание лишь его есть мы, те Землепашцы матушки Земли.</p>	<p>about stopping them. Storms thundered and we rushed into the arms of those victors who had saved Our shore of happiness, from the elements and from raids of blood brothers parishioners of the camp We all kept tending, in some measure, the root crops of the earth and saw the sun's successes When harvest ripened, we put that treasure into our stores of food and then were healthy all year round There was nutrition, there were storms, too, but then the product that we all produce Became dear to us, beloved, and necessary, and quietly sees us off to our ancestors But why? We all love it. And why did it choose us, through all the cycle of the earth? It gained cruelty, becoming harder and more practical with time, and all the knowledge helps it, too To see us, not among its friends, but fallen down, and then buried And with it gaining the appearance of a human, we are just its food, we, Farmers of our Mother Earth.</p>	<p>tās pārtraukt Dārdēja vētras un mēs metāmies to uzvarētāju skaujās, kas izglāba Mūsu laimīgo krastu no stihijām un mūsu asins un draudzes brāļu sirojumiem</p> <p>Mēs visi saprātīgi rūpējāmies par zemes augļiem un redzejām saules panākumus Kad nobrieda raža, šo dārgumu mēs klētī nolikām un lūk – veseli cauru gadu Bija pārtika un vētras arī, bet tas produkts, kuru mēs visi kopā ražojam Ķļuva mums tik dārgs, mīļš un Nepieciešams, un mūs klusītēm pavada ceļā pie mūsu priekštečiem Bet kāpēc? Mēs tāpat to mīlam. Un kāpēc tas ir izvēlējies mūs, visā zemes apritē? Tas gūstot nežēlību, kļūst cietāks un praktiskāks ar laiku, un zināšanas tam palīdz it visā Mūs ieraudzīt, nē ne starp draugiem, bet kritušiem lejā, pēc tam apglabātiem Un iegūstot cilvēka izskatu, tā pārtika esam mēs, tie Zemes Zemesarāji.</p>
--	--	--

<p>И о! тут дерево Адама нам можем быть в спасение придет и нас от мора сохранит А нам тогда одежды Евы и Адама всем надо будет полюбить или принять их совсем непонимая В чем ходим мы, но надо ли вкушать тогда то яблоко, что повториться в движении своем, движенье по кольцу Кого же мы растим и воздвигаем, чтобы прикрыть ту нашу наготу, вращаясь белкой по</p>	<p>And oh! perhaps the tree of Adam will be our salvation now and will preserve us all from plague And then we need to love the clothes of Eve and Adam or accept them without understanding Then we can walk about in this, but must we taste that apple to repeat that circle in our movement, moving ring-wise Who do we raise then, what do we set up to cover up this nakedness of ours, while running squirrel-like around a wheel.</p>	<p>Un ak! Te Ādama koks mums palīdzēs būt glābiņā un pasargās mūs no nāves Un mums tagad levas un Ādama drēbes būs jāiemīl vai jāpieņem pat vispār tās nesaprotot Ko valkājam mēs, bet vai vajag baudīt to ābolu lai atkārtotu mūsu kustību pa apli, kustoties pa spirāli Ko gan mēs audzējam un radam, lai aizsegtu mūsu kailumu, skrienot, ka vāvere ritenī.</p>
<p>И вот наш шар земной И лихо войны все катились нему И неселение почти что не касалось И мыслей, чтобы их остановить И бури, бури все гремели И мы кидались в объятья тем И тем спасителя земли которые несли победу нам И охраняя, тот берег счастья, от стихий, набегов братьев по крови И прихожан из стана, тот берег И который виден был лишь нам одним, Мечты..... И мы все ухаживали в меру за корнеплодами земли И солнца видели успехи</p>	<p>And that's our globe And dashing wars all rolled around it. The populace had almost no thought About stopping them And storms, and storms kept thundering And we rushed into the arms of those Saviors of the earth who brought us victories And kept secure that shore of happiness, from the elements, and from raids of blood brothers And from parishioners of the camp, that shore That could be only seen to us, the Dreams..... We all kept tending, in some measure, the</p>	<p>Un lūk mūsu zemeslode Un sparīgi kari ap to ripoja Un iedzīvotāji pat gandrīz nedomāja par to apturēšanu Un vētras, vētras tik dārdēja Un mēs metāmies to zemes glābēju skaujās, kas nesa mums° uzvaras Un sargājot to laimes krastu no stihijām, no asins un draudzes brāļu sirojumiem, to krastu Un jau kuro dienu redzams bija tikai mums, Sapņi..... Un mēs saprātīgi rūpējāmies par zemes</p>

<p>И созрел нам нам урожай, И этот клад мы в склады пищи укрывали И были, здоровы круглый год И вот питанье есть и бури тоже, И тот товар что нужен нам И мы все производим И вдруг стал дорог нам, любим, необходим, И стал нас потихоньку провожать в путь к предкам нашим</p>	<p>root crops of the earth and saw the sun's successes When harvest ripened, we put that treasure into our stores of food and then were healthy all year round There was nutrition, there were storms, too, but then the product that we all produce Became dear to us, beloved, and necessary, and quietly sees us off to our ancestors</p>	<p>augļiem Un redzejām saules panākumus Un raža mums nobrieda Un šo dārgumu mēs likām labības klētīs Un bijām veseli cauru gadu Un lūk ir pārtika un vētras arī, Un tas produkts, ko mēs visi ražojam Pēkšņi mums kļuva dārgs, mīļš, nepieciešams, Un sāka mūs klūsībā pavadīt ceļā pie mūsu priekštečiem</p>
<p>И почему? Мы также любим все его. И почему он выбрал нас, чрез круговорот что на земле? И почему жестокость набирая, все тверже и практичней становясь И почему ему все наши знания лишь помогают И почему увидеть нас он хочет не среди друзей И почему среди лишь падших вниз, а затем и погребенных И почему он облик обретая человека избрал нас для питанья своего</p>	<p>But why? We all love it. And why did it choose us, through all the cycle of the earth? And why it gained cruelty, becoming harder and more practical with time, And why all our knowledge only helps it, too And why it wants to see us, not among its friends, But fallen down, why, and buried And why, while gaining the appearance of a human being, did it select us as its food</p>	<p>Bet kāpēc? Mēs arī mīlam to visu. Un kāpēc tas izvēlējas mūs zemes apritē? Un kāpēc gūstot nežēlību, jo cietāks un praktiskāks kļūstot Un kāpēc tam palīdz arī visas mūsu zināšanas Un kāpēc redzēt mūs viņš grib ne starp draugiem, bet starp kritušiem lejā un starp apglabātiem Un kāpēc tas, iegūstot cilvēka veidolu, ir izvēlējies mūs par savu barību</p>
<p>И так ли дерево Адама нам можем И так ли к нам спасение придет И так ли нас от мора сохранит И так ли нам тогда одежды Евы и</p>	<p>And is it so that Adam's tree will help us And is it so that rescue comes to us And is it thus that it will save us from the plague And will we thus wear Eve's and Adam's</p>	<p>Un vai tā ir, ka Ādama koks mums palīdzēs Un vai tā ir, ka pie mums atnāks glābiņš Un vai tā ir, ka mūs paglābs no nāves Un vai mēs valkāsim tad levas un Ādama</p>

<p>Адама И так ли всем же надо будет полюбить И так ли всем принять их И так ли совсем непонимая в чем будем мы ходить И так ли надо ли вкушать тогда то яблоко, чтоб повториться в движении своем, движенье по кольцу</p> <p>Кого же мы растим и воздвигаем, чтобы прикрыть ту нашу наготу, вращаясь белкой по</p> <p>О дерево Адама, Евы неужто ты сохранено в веках для нас, для нашего вращения</p>	<p>clothes And is it so that we must get to love them And must we so accept them Without any understanding what we wear And must we taste the apple then to repeat our circular motion, movement in the ring Who do we raise then, what do we set up to cover up this nakedness of ours, while running squirrel-like around a wheel..... On the tree of Adam and of Eve, were you then saved through the centuries for us, for our rotation</p>	<p>drēbes Un vai tā ir, ka mums vajadzēs iemīlēt tās Un mums vajadzēs tās pieņemt Bez sapratnes, ko mēs valkājam Un vai vajag baudīt ābolu, lai atkārtotos kustībā savā, kustībā° pa apli Ko gan mēs audzējam, ko radam, lai aizsegtu to mūsu kailumu, skrienot kā vāverei</p> <p>O, Ādama, levas koks, vai tiešām tu saglabāts caur gadsimtiem mums, lai mēs grieztos</p>
	<p>“The City of the Future”, Tatyana Minakova, Grade 10-a, Kharkiv, Ukraine</p>	<p>“Nākotnes pilsēta” Tatjana Minakova, 10. a klase, Harkova, Ukraina</p>
<p>Нам дали подземелий несмотреть Их нет, темно там Нам просто надо лицезреть Голубизну морей Нам также тот необходим Кто в звездных небесах</p>	<p>We need to search no dungeon depths They are not there, just darkness We only have to contemplate The azure of the seas We also need that one Who in the stellar heavens</p>	<p>Mums nav jāmeklē kazemāti To nav šeit, tik tumsa Mums tikai vajag skatīt Jūru zilumu Mums tāpat ir vajadzīgs tas Kas zvaigžņotās debesīs</p>

<p>Увидет нас и победит врагов В сражении за нас Мы можем крепко делать все, Любить, страдать и быть Но а задача всеж у нас Как экологию понять И нет тут ясных тех врагов Которые и рушат все Но нет и ярых правдолюбцев Которым бы стонать за нас И уходить молится в степь На вечное то поселенье Мы перебросившись на берег чуть полуьше Сейчас же забываем вдруг Себя и ту свою улыбку Что и была сотворена Всевышним для тебя</p>	<p>Will see us and defeat our enemies In the battle waged for us We can do everything strongly, To love, to suffer and to be But still our problem is How to understand ecology And there are no such clear enemies here Who would pull everything down But no ardent truth-lovers either Who would weep for us And go out into the steppe to pray For some eternal settlement We, when we switch our shore for one a little better Forget at once Ourselves and that our smile Which was created By God on high for you</p>	<p>Ieraudzīs mūs un uzvarēs ienaidniekus Cīņā par mums Mēs varam pamatīgi darīt visu, Mīlēt, ciest un būt Bet uzdevums tomēr mums Kā ekoloģiju saprast Un nav šeit ienaidnieki skaidri Kuri iznīcina visu Bet nav arī kaismīgu taisnības mīlētāju Kam par mums vaidēt Un doties stepē lūgties Par mūžīgu apmešanos Mēs pārcēlušies uz nedaudz labāku krastu Tūliņ aizmirstam Sevi un savu smaidu Kas bija Visaugstākā radīts tev.</p>
<p>Корм для тебя готов И ты готов, уж и любить Те дали поземелья Которые тебе и не видать Но ты согласен Мысленно понять Они, да, для тебя</p>	<p>The fodder for you being ready You are now ready, too, to love Those dungeon depths Which you can never see However, you agree To understand them mentally They now are, yes, for you</p>	<p>Barība tev ir gatava Un gatavs esi jau arī mīlēt Tos kazemātu dziļumus Kurus tev vairs neredzēt Bet tu piekrīti Domās tos saprast Tie tagad, jā, tev</p>
<p>Но вот настрижено и сброшено В наш букер на земле Все наше дело рук творенья</p>	<p>But now it's shredded and dropped Into our bunker on earth All our work of creation</p>	<p>Bet lūk ir sapļauts un nomests Mūsu tvertnē uz zemes Viss mūsu roku darbs</p>

<p>Но вот нам стало видно Что город наш пропал и утопает И бункер переполнен</p> <p>Теперь настала очередь искать спасенье Но от кого ?, да от самих себя И будет наше поколение Уже и жить в тех городах Что в рамках будущего А хлам куда, ну да его мы под Движенье, о движенье и в нем спасенье наше Мы колесим и либезим, и вновь всем говорим Давайте создадим программу Давайте стих мы сочиним О городах, который будущим зовется Но так как срок постройки и далек То мы пока на белом фоне Начертим контуры его И будем подавать его всем людям в обозренье Пусть зреют, а профессора ученых степеней Нам будут излагать о техники строенья кирпича И в сочетанье с пониманьем его в веках Все будут долго размышлять Какой кирпич изобрести Вот если бы кирпич создать</p>	<p>And now it became evident to us That our town is lost and is sinking And that the bunker is overfull</p> <p>Now it is the time to seek salvation From whom? Why, just from ourselves And our generation will Already live in those cities Existing in the framework of the future As for the rubbish, we will set it moving In movement, oh in motion is our salvation We wheel and fuss and we tell everyone again Let's create a program Let's make a verse About the city that is called the future But as the time of construction is remote Meanwhile we will draw on a white background Its outlines And we'll show it to all people for review And let it ripen, and professors with degrees in science Will tell us all about the technical structure of brick And linking that with the knowledge of it through the ages Everyone will think long Which brick should be invented</p>	<p>Bet lūk, mums ir kļuvis redzams Ka pilsēta mūsu pazudusi un slīkst Un tvertne ir pārpildīta</p> <p>Tagad ir kārtā meklēt glābiņu Bet no kā? No sevis Un dzīvos mūsu paaudze Jau tajās pilsētās Kas nākotnes ietvaros kā grabažām mēs radījām pārceļoties kustībā, ak, kustībā ir mūsu glābiņš Mēs minamies un rosāmies un atkal visiem sakām Radīsim programmu Sacerēsīm dzejoli Par pilsētām, kas saucas nākotne Bet tā kā uzcelšanas termiņš ir tāls Tik mēs pagaidām uz balta fona Uzskicēsīm tās kontūras Un pasniegsim to visiem cilvēkiem pārskatīt Lai nobriest, bet profesori ar zinātniskiem grādiem mums klāstīs par ķieģeļu būves tehniku un visi ilgi prātos par tā jēdziena izpratni gadsimtu gaitā Ikviena ilgi domās kādu ķieģeli izgudrot</p>
--	---	---

<p>Для будущих строений Тогда б и города мы строили б лепешкой И просто всем селом и поселились в нем Но кто кирпичь изобретет?</p>	<p>Now, if a brick For future buildings were created Then we would build new cities pancake- like And would just move the whole village there and settle But who invents the brick?</p>	<p>bet ja radītu ķieģeli nākotnes celtnēm tad gan mēs pilsētas celtu kā plāceni un vienkārši ar visu ciemu pārceļtos turp un apmestos Bet kurš izgudros ķieģeli?</p>
---	---	--

ⁱ Saskaņā ar krievu rakstnieka M.Prišvina rakstīto 1915.gadā, šis teiciens ir radies saistībā ar zaldātiem piešķirtajiem apbalvojumiem “Georga krusts”
http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BE%D1%80%D0%B3%D0%B8%D0%B5%D0%B2%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%BA%D1%80%D0%B5%D1%81%D1%82#cite_note-9

ⁱⁱ **kravnesība** – kravas kuģa vai kravas un pasažieru kuģa ekspluatācijas pamatraksturlielums: vienā reizē pārvadājamās vai paceļamās kravas maksimālais daudzums, ko tajā var iekraut, kamēr tas iegrimst līdz noteiktai atzīmei. **Kravnesību** parasti izsaka tonnās. <http://datubazes.lanet.lv:2093/groups/default.aspx?r=1&q=kravnes%C4%ABba&id=945938&g=1>